

Унесенъ така въ мисли, той не видѣ кога една по една бѣха светнали звездитѣ надъ него. Лекъ вечерникъ разклащаше нивитѣ и отнасяше шумолението имъ надолу къмъ рѣката. Гургулицата, която гукаше презъ деня на крушата, изплѣска криле надъ него и отлетѣ въ горичката, а ей оттамъ, между двата върха, се подаваше вече наполовина месецътъ, много голѣмъ, валчестъ и тежъкъ, сякашъ отдолу задъ планината го буташе цѣло село, да се подаде веднѣжъ на небето, а нагоре той самъ си знае пжтя.

Близо край него минаха косачи съ тежки стѣпки, мълчаливи. Не го видѣха.

Стадата слизаха отъ височинитѣ, и пѣсенята на звънцитѣ имъ пѣеше тжжно за деня, който си отиде.

Тази вечеръ съ голѣма болка си спомни той за всичко въ Прага. И нѣщо ново, което до тогава не бѣше разбиралъ така ясно, за момичето съ руситѣ коси, го смути. Какъ, нима той трѣбваше да я забрави, да не я види вече никога? Не, ще ѝ пиша, — изведнѣжъ реши той.

Бързо се изправи, отърси си дрехитѣ и изтича въ кжщи. Предъ вратата го посрещна старото куче, завъртѣ опашка, заскимтѣ радостно и се отърка въ краката му. Погали го той и се качи веднага горе въ стаята си. Запали лампата, намѣри бележника и нетърпеливо го запрелиства. Тамъ, между многото адреси, бѣше и нейниятъ. Седна предъ масата и се вгледа въ името ѝ. То бѣше написано съ малки равни букви.

Какво ли прави тя сега? Дали не го е забравила? Реши да ѝ пише веднага.